

מסכת תמורה

פרק ז

א. יש בקדשי מזבח מה שאין בקדשי כדק הבית. ויש בקדשי כדק הבית מה שאין בקדשי מזבח. שקדשי מזבח עושים תמורה, וחיבין עליהם משום פגול, נותר, וטמא, ולדון וחלכון אסור לאחר פדיונם, והשוחטם בחוץ חייב, ואין נותנין מהם לאמנים בשכרון, מה שאין כן בקדשי כדק הבית:

ב. יש בקדשי כדק הבית מה שאין בקדשי מזבח, שסתם הקדשות לבדק הבית. הקדש כדק הבית חל על הכל, ומועלין בגדויליהו, ואין בהם הנאה לכהנים:

ג. אחד קדשי מזבח ואחד קדשי כדק הבית, אין משנין אותן מקדשה לקדשה, ומקדישין אותן הקדש עלוי, ומחרימין אותן. ואם מתו, יקברו. רבי שמעון אומר, קדשי כדק הבית, אם מתו, יפדו:

ד. ואלו הן הנקברים. קדשים שהפילו, יקברו. הפילה שליח, תקבר. שור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצרע, ושער נזיר,

וּפֶטֶר חֲמוֹר, וּבֶשֶׁר בְּחֶלֶב, וְחֵלִין שְׁנִשְׁחֲטוּ בְעֶזְרָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר, חֵלִין שְׁנִשְׁחֲטוּ בְעֶזְרָה, יִשְׂרָפוּ, וְכֵן חִיָּה שְׁנִשְׁחֲטָה בְעֶזְרָה:

ה. וְאֵלּוּ הֵן הַנִּשְׂרָפִים. חֲמִץ בְּפֶסַח, יִשְׂרָף. וְתַרְוִמָה טִמְאָה,
וְהַעֲרָלָה, וְכֻלְּאֵי הַכֶּרֶם, אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לִשְׂרָף, יִשְׂרָף. וְאֶת שְׂדֵרְכּוֹ
לְקַבֵּר, יְקַבֵּר. וּמִדְּלִיקוֹן בְּפֶת וּבִשְׂמֹן שֶׁל תַּרְוִמָה:

ו. כָּל הַקֹּדְנִשִּׁים שְׁנִשְׁחֲטוּ חוּץ לְזִמְנוֹ וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ, הֵרִי אֵלּוּ
יִשְׂרָפוּ. אֲשֶׁם תָּלוּי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יְקַבֵּר. חֲטָאת הָעוֹף
הַבָּאָה עַל סִפֵּק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יְטִילְנָהּ לָאֵמָּה. כָּל
הַנִּשְׂרָפִין לֹא יִקָּבְרוּ, וְכָל הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לִשְׂרָף אֶת הַנִּקְבָּרִים, רָשָׁא. אָמְרוּ לוֹ,
אֵינוֹ מִתֵּר לְשִׁנּוֹת: